

Endonezya’da Düzenlenen Uluslararası Alimler Konferansındaki Kapanış Konuşması

İslâm Ümmeti’ni dalaletten, kayboluştan ve karanlıktan sonra hidayete ve nûra erdiren, Kitâb’a ittiba ile ihya eden ve yeryüzünde insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir Ümmet kılan âlemlerin Rabbi olan Allah’a hamdolsun. Zira onun hakkında, Allahu Te’alâ’nın şu kavli tecelli etmiştir:

“Ölü iken dirilttiğimiz ve kendisine insanlar arasında yürüyebileceği bir ışık verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp ondan hiç çıkamayacak durumdaki kimse gibi olur mu! İşte kâfirlere yaptıkları böyle süslü gösterilmiştir.” [el-Enâm 122]

Ve şu kavli:

“Sizler, insanlar için çıkartılmış en hayırlı ümmetsiniz. Ma’rufu emreder, münkerden nehyeder ve Allah’a iman edersiniz.” [Âl-i ‘İmrân 110]

Bundan sonra, yani bu nûr ve hidayetten sonra Ümmeti, İslâm Devleti ile izzetlendirmiştir. Böylece o, İslâm hidayetini bir hayır ve nûr risaleti olarak yeryüzündeki tüm insanlara taşımıştır. Zira onun hakkında Allah Azze ve Celle’nin şu kavli tecelli etmiştir:

“İzzet ancak Allah’a, Rasûlü’ne ve mü’minlere aittir. Velâkin münâfıklar bunu bilmezler.” [el-Munâfikûn 8]

Salât ve Selâm; bu tayyib Ümmeti, helak olan bir kimsenin dışında hiç kimsenin ondan sapmayacağı, gecesi gündüzü gibi olan, her şeyde ümmetler arasına güç, izzet, ilim ve ilerleme kokusu saçan bembeyaz Sünnet üzere bırakıncaya kadar gitmeyen, Allah için hakkıyla cihat eden, risâleti tebliğ edip emaneti eda eden Kerîm Rasûlümüz Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’e, O’nun âline, ashabına, O’nun yolunu takip edenlere ve Kıyâmet Günü’ne kadar O’nun Sünnetini sünnet edinenler üzerine olsun.

Ey Âlim Kardeşler! Ey Saygıdeğer Katılımcılar!

es-Selâmu Aleykum ve Rametullahi ve Berakâtuh ve ba’d:

İslâm’da yönetim nizamı, Hilâfetten başkası değildir. Nitekim Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in beyan ettiği, sahabe [Rıdvanullahi Aleyhim]’in üzerine icmaa ettiği, Râşid Halîfler ve onlardan sonraki Halîfelerin de üzerinde yürüdüğü şey de işte budur. Bu da İslâmî şer’î hükümlerin ikamesi ve İslâmî davetin dünyaya taşınması içindir. Hilâfet, İmâmetin aynısıdır. Zira Hilâfet ile İmâmet aynı manadadır.

Hilâfet, İslâmî Devlet’in bizzat kendisidir. Dolayısıyla o, işlerin güdüldüğü İslâm hükümlerin yürütme-icra organıdır. Dolayısıyla Hilâfet, dini, ırzı, canı, malı korur, geçitleri himaye eder ve İslâm risâletinin tebliğ edilmesinin önündeki blokajları ve engelleri ortadan kaldırır. Böylelikle de yeryüzünde Allah’ın kelimesini yüceltir. Yani Hilâfet, içeride İslâm’ın ikamesi ile tatbik edilmesinin ve davetinin de dünyaya taşınmasının şer’î pratik metodudur. Bu da ancak hâkimiyetin yalnızca Allah’a ve egemenliğin O’nun şeriatına ait olmasıyla mümkündür. Nitekim Allahu Te’alâ şöyle buyurmuştur:

“Muhakkak ki hüküm ancak Allah’a aittir. O size Kendisinden başkasına asla kulluk etmemenizi emretmiştir.” [Yûsuf 40]

Ve şöyle buyurmuştur:

“Aralarında Allah’ın indirdikleri ile hükmet! Sakın onların hevâlarına tâbi olma ve Allah’ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın!” [el-Mâide 49]

Keza mü'minler üzerinde kâfirlerin hiçbir otoritesi olmamalıdır. Nitekim Allahu Te'alâ şöyle buyurmuştur:

"Muhakkak ki Allah, Kâfirler için Mü'minler aleyhine asla bir yol (egemenlik) kılmayacaktır!" [en-Nisa 141]

Bu nedenle geçitlerinin güvenliği, Müslümanların emniyeti ve İslâm'ın tatbikindeki otoritesi; bunların hepsi sadece İslâm'a ve Müslümanlara istinat etmedikçe ne devlet başkanı bir Halîfe olur, ne de devlet bir İslâmî Devlet veya Hilâfet Devleti olur.

Bu hususun İslâm'daki azameti ve ehemmiyetinden dolayı Nebî [Sallallahu Aleyhi ve Sellem], Ümmetin bir Halîfe'den yoksun kalmamasının, tek bir Ümmetin ve tek bir Hilâfetin olmasının vacibiyetini beyan etmiştir. Dolayısıyla Hilâfet, tüm Müslümanların genel riyasetidir-başkanlığıdır. Dolayısıyla da Müslümanlar için herhangi bir asırda iki Halîfenin olması caiz değildir.

Nitekim yukarıda belirtilen bu hususlara dair deliller, pek çoktur ki bunlardan bazıları şunlardır:

Rasulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmuştur:

:

"İsrâil oğulları, Nebîler tarafından siyâset ediliyordu (yönetiliyordu). Bir Nebî vefât edince, bir diğer Nebî ona halef oluyordu. Artık Benden sonra Nebî yoktur. Halîfeler olacak da çoğalacaklardır." Dediler ki: "Öyleyse bize ne emredersiniz?" Dedi ki: "Önceki ilk bey'atinize sadâkat gösterin ve onlara haklarını verin. Muhakkak ki Allah, yönettikleri hakkında (ne yaptıklarını) onlara soracaktır." [el-Buhari ile Müslim rivayet etti]

Ve şöyle buyurmuştur:

"Her kim itaatten elini çekerse, Kıyâmet Günü'nde lehine hiçbir delil bulunmaksızın Allahu Te'alâ'nın karşısına çıkar. Her kim de boynunda bey'at olmadan ölürse câhiliye ölümü ile ölmüş olur." [Müslim rivayet]

İtaat ile biat ise, ancak Allah'ın indirdikleriyle hükmeden bir Halîfeye olur.

Yine Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

"İşiniz (yönetiminiz) bir adam üzerinde birleşmişken, size biri gelir de asanızı parçalamak ve cemaatinizi bölmek isterse onu öldürünüz."

Ve şöyle buyurmuştur:

"Fitne olacaktır, fitne olacaktır, bir araya gelmişken her kim bu Ümmeti parçalamak isterse, kim olursa olsun onu kılıçla öldürünüz." [Bu iki hadisi, Müslim, Ebû Dâvud ve en-Nesaî rivayet etmişlerdir]

Ve şöyle buyurmuştur:

"İki Halîfeye bey'at edildiğinde onlardan diğerini (ikincisini) öldürünüz!" [Müslim rivayet etti]

Keza İslâm'ın ve Ümmetin korunması hususunda Hilâfet ile Halîfenin ehemmiyetine dair en çarpıcı delil Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu kavlidir:

"İmâm (Halîfe) ancak bir kalkandır, onun arkasında savaşılar ve onunla korunulur." [Müslim rivayet etti]

Nitekim Müslümanlar, sahabe [Rıdvanullahi Aleyhim]'in döneminden bu yana Hilâfetin konumunun azametini idrak etmişlerdir. Zira onlar, Nebî [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in vefatından sonra ve defninden önce O'nun Halîfesinin seçilmesine koşuşmuşlardır. Böylece bu işi, yani Halîfenin seçilmesi işini, Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in defnedilmesi işinin önüne almışlardır.

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Bildiğiniz üzere sadece okunsun ve dillerde dolaşsın diye değil, bilakis yeryüzünde insanlara tatbik edilsin diye Rasul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] azîm İslâm ile gönderilmiştir. Böylece İslâm, hadlerini ikame edecek, hükümlerini tatbik edecek, onun uğrunda hakkıyla cihat edecek, dünyanın dört bir köşesinde adaleti tesis edecek ve hayrı yayacak bir devlete kavuşmuş olsun. Nitekim bu, Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in sîretinde açık ve net olan bir durumdur. Zira Rasul, Mekke-tul Mükerreme'de Allah'a basîret üzere davet etmiş ve Allahu Subhânehu'nun kendisine Medîne-tul Münevvere ensarıyla nusret vermesine kadar kabileler ile güç ehlerinden birçok kez nusret talebinde bulunmuştur. Sonra hicret gerçekleşmiş, devlet kurulmuş, ardından da fetihler olmuş ve İslâm, davet ve cihat yoluyla yayılmıştır.

Bunun ardından kendisinden sonra gelen Râşid Halifeler de Rasul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e halef olarak O'nun hidayetini takip etmişler ve kendilerine ölüm gelinceye kadar Allah için hakkıyla cihat etmişlerdir. Ta ki o dönemde İngiltere'nin liderliğinde Sömürgeci Kâfir, bazı hain Arap ve Türklerin yardımıyla 88 sene önce böylesi bir günde, yani H. 28 Receb 1342 el-Muvâfık M. 03 Mart 1924'te Hilâfeti ortadan kaldırmayı başarınca kadar İslâm Devleti, yani Hilâfet Devleti, Emeviler, Abbâsiler ve Osmanlılar döneminde varlığını sürdürmüştür.

Şüphesiz Hilâfetin gölgesindeki ve onun yokluğu dönemindeki Müslümanların vakiasına yönelik yüzeysel bir bakış sonucunda kesinlikle tarih Hilâfetin, arkasında savaşılan ve onunla korunulan bir gözetici ve himaye edici olduğunu dile getirir. İslâm öncesi ve sonrasında Arapların durumundan bihaber olan kimse var mıdır acaba? Hatta İslâm Devleti'nin Medîne-tul Münevvere'de kurulmasının öncesi ve sonrasında Müslümanların cemaatinin durumundan bihaber olan kimse var mıdır acaba? Yada dünyanın her yönden fethedilmesi, dört bir tarafında adaletin tesis edilmesi, hidayet ve nûrun yayılması hususunda bu hayret verici değişimden bihaber olan kimse var mıdır acaba? İnsanların fevc fevc bu dine girmesi veya Ümmetin teşrii, fikrî, ilmî, iktisadî, askerî, fennî ve idarî gibi farklı alanlarda elde ettiği ve ulaştığı bu izzetten ve egemenlikten bihaber olan kimse var mıdır acaba? Dahası Hilâfetin gölgesinde Ümmete hiçbir düşüş veya bela isabet etmiş değildir ki sonrasında olduğundan daha izzetli ve daha güçlü bir halde tekrar kalkmasın.

Ancak Hilâfetin yok olmasından sonra Ümmet, bizzat kendisinin de dile getirdiği sıkıntılardan başka bir şey görmemiştir.

Aslında Ümmetin Hilâfetin gölgesindeki hali ile Hilâfetin yokluğundaki hali arasında yapılacak mukayese, hiçbir söze gerek bırakmamaktır. Ancak uzak da olsa ibret ve ders olması ümidiyle bazı olayların ve tutumların zikredilmesinde fayda vardır.

Doğrusu Halife, Müslümanların arasında bir mazlum veya bir fakir olduğu sürece ne bir an dinlenen ne de rahat bir yaşam süren bir çoban idi... Keza o, tüm düşmanlara karşı İslâm'ın ve Müslümanların şerefine hâmisî, İslâm'ın izzetle, adaletle ve ihsanla, davet ve cihat yoluyla dünyaya taşıyıcısıydı. Nitekim Hilâfet asrında dünyanın dört bir tarafı izzetli ve şerefli tutumlarla dolup taşmış ve Hilâfet, ilmin kandili ve âlimlerin sığınağı olmuştur.

Hilâfetin gölgesinde Müslümanların hayatının tamamı izzet ve şerefi hissetmiş, güven ve güvenlikle dolmuş, Arabın Aceme, siyahın beyaza takva dışında hiçbir üstünlüğü olmaksızın hayatlarına adalet ve insaf egemen olmuş, herkes müreffeh bir hayat yaşamış, hatta kimi zamanlarda zenginlikten dolayı zekât verilecek bir kimse dahi bulunamamıştır...!!

Nitekim Müslümanların Halifelerinden ilki olan Ebû Bekir [Radiyallahu Anh], Hilâfeti devraldığı sırada onlara şöyle diyordu: "Sizlerin hakkında Allah'a itaat ettiğim sürece bana itaat ediniz. Eğer O'na isyan edersem, sizin üzerinizde bana itaat yoktur. Benim yanımda güçlü, ondan hakkı alıncaya kadar zayıftır ve benim yanımda zayıf da onun hakkını alıncaya kadar güçlüdür." Yine Ömer Faruk İbn-ul Hattâb [Radiyallahu Anh] şöyle diyordu: "Her kim bende bir eğrilik görürse, onu hemen düzeltsin." Ve şöyle diyordu: "Şayet Dicle'nin kenarında bir koyunun ayağı sürçse onun için bir yol hazırlamadığımdan dolayı Allah'ın Kıyâmet Günü'nde kesinlikle beni hesaba çekeceğini düşünürüm." Ve şöyle diyordu: "Allah'a yemin olsun ki Medîne'deki bir diğer Müslüman doyuncaya kadar doymayacağım.!!"

Yine bir gün, Ömer İbn-u AbdulAzîz'in hanımı, namazgâhında ağlar ve gözyaşları sakalına akmış olduğu bir halde iken yanına girdi ve ona sordu: "Bir şey mi oldu?" O da dedi ki: "Muhakkak ki ben, Ümmet-i Muhammed'in işini üstlendim. Aç olan fakir, kaybedilen hasta, zulme maruz kalarak açıkta kalan, yakındaki esirler, yaşlı, kalabalık aileye sahip olan, malı az olan kimseler hakkında düşününce Kıyâmet Günü bunlardan dolayı Rabbimin beni hesaba çekeceğinin ve onların dışında Muhammed [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in hasmım olacağının farkına vardım. Bunun üzerine hesaplaşma sırasında benim bir hüccetimin olmamasından korktum. Böylece nefsimi merhamet ettim ve ağladım."

Yine Müslümanların Halîfesi Ömer İbn-u AbdulAzîz, Semerkant'taki Âmili Süleyman İbn-u Ebî es-Semrâ'ya bir mektup yazarak şöyle demiştir: "Ülkende "oteller" hanlar yap. Müslümanlardan biri sana uğrarsa onları, bir gece bir gündüz ağırlayınız ve hayvanlarına da göz kulak olunuz. Eğer bir hastalığı varsa bir gündüz iki gece ağırlayınız. Eğer biçare kalmışsa beldesine ulaştıracak şekilde ona destek veriniz."

İşte bu, gerçek bir gözetim değil midir? İslâm ile hükmeden bir otorite sahibi Halîfe olmaksızın böyle bir gözetim mümkün müdür?

İslâm'ın ve Müslümanların şerefine korunmasına gelince; bu, oldukça meşhur bir durumdur. Müslümanlar, hatırlamazlar mı ki Halîfe Mu'tasım Billâh, bir Rumlunun zulmüne maruz kalan Müslüman bir kadının, "Vâ Mu'tasımâ" çığlık haberi kendisine gece ulaşınca sabahı beklemeksizin apar topar heybetli bir orduya komutanlık etmiş, Amuriyye'ye ulaştığında kısas yapmak için Müslüman kadına istihza eden Rumlunun teslim edilmesini talep ettiğinde Rumların bunu reddetmesi üzerine şehre hücum etmiş, surlarını yerle bir etmiş, muzaffer ve galip bir şekilde kapılarına dayanmıştır.

Müslümanlar hatırlamazlar mı ki Rum Kralı Nefur, Müslümanlarla olan ahdini bozup onlara saldırınca Hârûn Râşid, öylesine bir tavır takınarak Nefur'a içinde şu ifadenin geçtiği bir mektup göndermiştir: "Mü'minlerin Emîri Hârûn'dan Rumların köpeği Nefur'a; cevabı işitmeksizin ne olduğunu göreceksin!" Nitekim Nefur, Râşid'in mektubu bilfiil kendisine ulaşmadan önce Müslümanların ordusunu Rum geçitlerinde görmüştür.

Müslümanlar, Hittin'de haçlıları kahr-u perişan eden ve Mescid-il Aksâ'yı kurtaran Muzaffer Salahaddin'i nasıl olur da unutabilirler! O ki, Haçlı Kerak Kralı'nın hacıların yolunu kestiğini, kadınları ve yaşlıları korkuttuğunu işitince onu yakaladığında bizzat kendi elleriyle öldüreceğine yemin etmiş ve Kerak Kralı, Hittin Savaşı'ndan sonra diğer esirlerle birlikte esir düşünce onun dışındakileri affetmiş ve yeminini tutarak kadınları ve çocukları korkuttuğu için onu öldürmüştür.

Müslümanlar, beldelede azgınlaşan ve fesadın dozunu arttıran Tatarları kırıp geçiren Kutuz ve Baybars'ı nasıl unutabilirler? Nitekim Tatarları şaşkına çeviren, hayallerini sona erdiren, krallıklarının sonunu hazırlayan, nihai olarak zulümlerini ve küstahlıklarını bitiren Ayn Câlût Savaşı bu yüzden yaşanmıştır.

İslâm'ın izzetle, adaletle ve ihsanla davet ve cihat yoluyla dünyaya taşınmasına gelince; Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem], O'ndan sonraki Râşid Halîfeler ve onlardan sonraki Halîfeler döneminden bu yana İslâm'ı yaymış ve yeryüzünün birçok bölgesindeki karanlığı gideren bu fetihlerin tamamı, dünyadaki hayrın birer minaresidirler. Zira Allah'ın fazlı ve nimeti sayesinde bu fetihler hızlanmış ve daha hicrî birinci asır sona ermeden İslâm, davet ve cihat veya yalnızca davet yoluyla yeryüzünün birçok bölgesine yayılmıştır. Böylece İslâm, Arap, Şam, Irak beldelelerini, Mısır'ı, Kuzey Afrika'yı, Endülü'sü, Buhara'yı, Semerkant'ı, Maverâünnehir'i, Hindistan'ı ve Sindh'i nûruyla aydınlatmıştır... Ardından İslâm'ın yayılması aralıksız devam ederek Güney Doğu Asya'ya ulaşmış ve birçok bölgeyi, özellikle de Endonezya'yı, yani konferansın düzenlendiği bu beldeyi aydınlatmıştır.... Ardından fetihler, Küçük Asya'ya uzanarak Konsantiniyye, Balkanlar ve dört bir tarafında ezanların yükseldiği yeryüzünün birçok bölgesi fethedilmiş ve yeryüzü Hilâfetin nûruyla aydınlanmıştır...

İşte bu fetihlere, Allah'ın rızâsını isteyerek kendilerini feda eden büyük komutanlar komutanlık etmiştir. Bu, sadece Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] ve Râşidî Halifeler döneminde olmamıştır. Bilakis onlardan sonra gelen Halifeler döneminde de böyle olmuştur. Zira büyük komutanlar çıkarak Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] ve sahabesi [Rıdvanullahi Aleyhim]'in metodunu takip etmişlerdir. Mesela Akabe İbn-u Nâfi, Kuzey Afrika'da bir fatih olarak yola çıkmış ve Atlas Okyanusu kıyısında durarak ona şöyle nidâda bulunmuştur: "Vallahi şayet ben, senin arkanda insanların olduğunu bilmiş olsaydım, kesinlikle atımın ayaklarıyla seni sarsardım.", Musâ İbn-u Nasîr ve Tarık Bin Ziyâd, Endülüs'ü fethetmiştir, Kuteybe İbn-u Muslim el-Behlûlî, İslâmî beldelerin Kuzeyinde bir fatih olarak yola çıkarak Buharâ, Semerkant ve Maverâünnehir'e kadar dayanmıştır... Muhammed İbn-u Kâsım, Sindh ve Hindistan'ı fethetmiştir...

Daha sonra genç Emîr Fatih Sultan Mehmet, Konstantiniyye'yi fethederek Rasul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in şu müjdesini gerçekleştirmiştir: Abdullah İbn-u Bîşr el-Hasamî'den, o da babasından Nebî [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'i şöyle derken işittiği rivayet edilmiştir:

"Muhakkak ki Kostantaniyye fethedilecektir, onun komutanı ne güzel bir komutandır ve onun ordusu ne güzel bir ordudur." [Ahmed rivayet etti]

Genç Sultân, bu büyük fetihle yetinmeyerek Balkan beldelerindeki İslâmî fetihleri tamamlamaya yönelmiştir. Zira Sırp, Romanya, Arnavutluk, Bosna Hersek, Küçük Asya beldelerini fethetmiştir. Dahası İtalya'yı ve başkenti Roma'yı fethetmek üzere hazırlıklar yapmış ve bu amaçla büyük bir donanma hazırlamıştır. Ne var ki Allahu Subhânehu, onun fethini daha sonra gelecek büyük bir komutan tarafından olmasını istemiştir.

Zira Fatih, Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in ikinci müjdesini gerçekleştiremeden son nefesini vermiştir ki o müjde, Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in şu hadisinde varit olmuştur: Ahmed, Abdillâh İbn-u Amr kanalıyla onun şöyle dediğini tahrîc etmiştir: Biz, Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in etrafında yazarken Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e, Konstantiniyye veya Roma'dan hangi şehrin daha önce fethedileceği sorulmasının üzerine Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] şöyle demiştir:

"Herakl'in şehri, yani Kostantaniyye önce fethedilecektir."

Nitekim Allah ona rahmet eylesin Fatih'in vefatı, bunu öğrendiğinde derin bir nefes çeken Avrupa'da büyük bir yankı uyandırmış ve Papa, ölümüne olan sevinçten dolayı üç gün boyunca şükür duası yapılmasını emretmiştir.

İzzetli ve şerefli tutumlara gelince; bunların sayısı, Allahu Subhânehu'dan başka kimsenin bilemeyeceği kadar çoktur. Ancak burada mümkün olduğu kadarıyla zikretmeye çalışacağız:

Kuteybe İbn-u Müslim el-Behlûlî, Buhara, Semerkant ve Maverâünnehir'i fethedince Çin'i hedef alarak Doğuya hareket etmiştir. Kendisine oranın fethedilmesinin zor olduğu, devletin merkezinden uzaklaştığı ve yardıma muhtaç olduğunun söylenmesi onu bundan alıkoymamış, bilakis onun topraklarına ayak basmadan dönmemeye yemin etmiştir.

Nitekim et-Taberî, Tarih'inde şöyle demiştir:

Kuteybe İbn-u Müslim el-Behlî komutanlığındaki Müslümanların orduları, Çin sınırlarına dayanınca, Çin Hükümdarı'na başında Hubeyra el-Kılâbî'nin olduğu bir heyet gönderdi ve Çin Hükümdarı onlara şöyle dedi: "Arkadaşınıza dönün ve ona da dönmesini söyleyin. Muhakkak ki ben, onun aç gözlü birisi ve arkadaşlarının da az olduğunu öğrendim. Aksi takdirde üzerinize hem sizi ve hem de onu helak edecek birisini gönderirim." Bunun üzerine Hubeyra dedi ki: "Atlarının bir ucu senin beldende ve diğer ucu da zeytin fidanlıklarında olan bir kimsenin arkadaşları nasıl olur da az olur? Dünyaya ve sana saldırmaya muktedir olduğu halde dünyayı sırtının arkasına atan bir kimse nasıl olur da aç gözlü biri olur? Ya bizi öldürmekle korkutmana ne demeli; bizim öyle ecellerimiz vardır ki geldiğinde ikramı çok çok ölümdür. Dolayısıyla ne onu kerih görürüz, ne de ondan korkarız." Bunun üzerine Çin Hükümdarı, ona şöyle cevap verdi: "Arkadaşını razı edecek şey nedir?" Buheyra dedi ki: "Muhakkak ki o, topraklarınıza ayak basıncaya, hükümdarlığınıza

mühür vuruncaya ve cizye verilinceye kadar dönmemeye yemin etmiştir.” Bunun üzerine Hükümdar dedi ki: “Biz, onu yemininden döndürürüz, mühürlemesi için bazı genç çocuklarımızı ve razı olacağı bir cizye göndeririz” Taberi dedi ki: Hükümdar, içerisinde toprak olan altından kaplar, ipek, altın ve hükümdarlığın çocuklarından olan dört genç getirtti, ardından onları, en güzel hediyelerle donattı. Ardından da heyet, giderek gönderilen şeyleri ona takdim etti. Kuteybe de cizyeyi kabul etti, gençleri mühürleyerek geri gönderdi ve toprağa ayakbastı.

İşte sizlere; Allahu Te’alâ’nın [] **“Kâfirlere karşı izzetli.”** [el-Mâide-54] kavlinin tecelli ettiği izzetin ve şerefin timsali olan başka bir tutum. Zira Fransa Krallarından birisi, düşmanlarının eline esir düşünce Fransa, Sultan’a aman dileğinde bulundu. Bunun üzerine Sultan, onların talebine icabet ederek onlara, içerisinde şu ifadelerin geçtiği bir mektup göndermiştir:

“Ben ki Sultan Süleyman Hân İbn-u Sultan Selim Hân İbn-u Sultan Beyazıt Hân’ım,
Sen ki Fransa Vilâyeti Kralı Fransuva’sın,

Gönderdiğiniz mektup, hükümdarların sığınağının eşğine ulaşmıştır... Düşmanınızın ülkenizi istila ettiğini, şu anda hapis olduğunuzu ve kurtuluşunuz konusunda tarafımdan yardım istediğinizi bize bildirdiniz... Gönlünüzü hoş tutup üzülmesiniz... el-Hak Subhânehu ve Te’alâ, irade ve meşietıyla hayırlar müyesser eylesin...

Dâr-us Saltanat-ul Âliye el-Konsantiniyye el-Mahmiyye el-Mahrûsa Makamınca Rabî-ul Âhir ayının başlarında H. 932 senesinde yazılmıştır.”

Umulur ki bizler, sonu gelmeyen bu tutumlardan birinin de Amerika’nın Hilâfet Devleti’ne cizye ödemek zorunda kalmış olduğunu hatırlarız. Zira İslâm, Fatih Musâ İbn-u Nasîr yoluyla H. 21 senesinde Cezayir’e girmiş ve Cezayir’in Hilâfet’e bağlanmasından ve Akdeniz’e hâkimiyetini dayatan bir deniz donanmasının oluşturulmasındaki önemli etkin konumundan dolayı Amerika, H. 21 Sefer-ul Hayr 1210 el-muvâfık 05.09.1795’te Hilâfet Devleti ile bir anlaşma imzalamıştır. Bu anlaşma gereği Amerika, Hilâfet Devleti’ne yıllık 642.000\$ altın ve 12.000 Osmanlı altın lirası vergi ödemıştır. İşte bu anlaşma, Amerika’nın tarihi boyunca kendi dili dışında imzaladığı tek anlaşmadır. Bu da Hilâfet Devleti’nin gölgesinde Müslümanların karakterize olduğu izzetin ve heybetin bir kanıtıdır.

Hilâfetin ilmin minaresi ve âlimlerin sığınağı olmasına gelince; Müslümanların, fizik, kimya, matematik ve astronomi alanındaki öncülüklerine dostlarından önce düşmanları tanık olmuştur. Nitekim icatlarından biri olan saati, o dönem Avrupa’nın en büyük Kralı Şarlman’a hediye ettiklerinde saat çalınca ileri gelen yardımcıları saatin kapağını açarak... onun bir cin icadı olup cinlerle dolu olduğunu sanmışlardı ki bu, Müslümanların ilim ve icatta ne kadar güçlü olduklarını göstermektedir!

Bunun yanı sıra Müslümanların beldeleri, Bağdat, Endülüs ve benzeri yerlerdeki bilim enstitülerinde ilim öğrenmek amacıyla Batı ülkelerinden bilimsel heyetler halinde öğrencilerin geldiği birer ilim merkezi ve yuvası haline gelmiştir...

Nitekim İngiltere, İsveç ve Norveç Kralı II. George, Müslümanların beldelerindeki enstitülerde ilim öğrenmek amacıyla başında kardeşinin kızının olduğu İngiliz eşrafının kızlarından oluşan bir heyeti kabul etmesi için, Endülüs’teki Müslümanların Emîrine bir mektup göndermiştir. İngiliz Yazar John Danport’un “Orta Çağlarda Arap Egemenliği Faktörü” Kitabı’nda da geçen bu mektupta şu ifadeler yer almıştır:

“Tâzim ve saygıyla; Mâmur bulunan ülkenizdeki dolup taşan ilim enstitüleri ile sanayiden beslenen büyük ilerlemeden haberdar olduk. Dolayısıyla evlatlarımızın bu meziyetlerden örnekler kazanmasını istedik. Öyle ki dört bir yanı cehâletle dolmuş ülkemizde ilim ışığının yayılması bakımından adımlarınızı takip etmek hususunda güzel bir başlangıç olsun... Kardeşimizin kızı “Prenses Dupant”ı, İngiliz eşrafının kızlarından oluşan heyetin başına geçirdik ki tahtınıza yakınlık ve şefkât arzusu ile şereflensinler, azametli inâyetiniz, şerefli kanadınızın koruması ve onların eğitimini üstlenecek hanımların şefkati altında eşleriyle birlikte olsunlar...

Küçük prensesi de yüce makâmınıza mütevâzi bir hediye ile gönderdim. Bunu, zâtınıza olan tâzim ve hâlis sevgimizin bir emâresi olarak kabul ederek bizi şereflendirmenizi rica ediyorum. İtaatkâr Hizmetçiniz II. George.”

Ümmetin durumu; hidayet, gözetim, İslâm’ın şerefine himayesi, hükümlerin tatbik edilmesi, cihat, şahadet, beldelerin fethedilmesi, şerefli ve kararlı azim tutumlar, ilimin ve âlimlerin minaresi altında bu hal üzere devam etmiştir... Evet, bu durum, belirttiğimiz üzere işte bu elim günün olduğu H. 28 Receb 1342 el-muvâfık M. 03 Mart 1924’te Hilâfet yok oluncaya kadar devam etmiştir. İşte o tarihten bu yana Ümmetin üzerine milletler üşüşerek başına gelen felaketler, belalar, katliamlar, musîbetler birbirini takip etmiş, felaketler ve belalar adeta karanlık gecelerin parçaları gibi bir fitne olarak Ümmetin üzerinde dalgalanmıştır. Nitekim Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem], şu hadisinde ne kadar da doğru söylemiştir:

:
:
:

“Yiyicilerin (oburların) tabakları üzerine üşüşmeleri gibi Ümmetlerin (diğer milletlerin) her taraftan sizin üzerinize üşüşmeleri yakındır.” Dedik ki: “Yâ Rasul Allah! Bu, bizim o zaman (sayıca) çok az olmamızdan dolayı mıdır?” Dedi ki: ***“Siz o zaman çok olursunuz, velâkin selin köpüğü gibi köpükler olursunuz ki düşmanlarınızın kalplerinden sizin heybetiniz çıkar ve sizin kalplerinize de Vehn girer.”*** Dedik ki: “Vehn de nedir?” Dedi ki: ***“Hayatı sevmek ve ölümü kerih görmektir.”***

Başka bir rivayette ise şöyle geçmiştir:

“Savaşı kerih görmenizdir.”

Evet, Hilâfet yıkılır yıkılmaz Ümmet, param parça oldu! Hilâfet yıkılır yıkılmaz iki Kiblenin ilki ve Hameyn-iş Şerifeyn’in üçüncüsü Mübarek el-Aksâ arzı Filistin heba oldu. Yahudiler onu işgal ettiler, kanlar akıttılar, ırzları çiğnediler, mukaddesatları ayaklar altına aldılar, yeryüzünde fitne ve fesat çıkarttılar. Müslümanların beldelerindeki yöneticiler ise, kollarını dahi kıpırdatmadılar. Onlardan harekete geçen de Obama’dan yeni yerleşim birimlerinin durdurulması için Yahudi varlığına baskı yapmasını talep etmek üzere Washington’un yolunu tutmuştur. Oysa Batı Şeria’da Yahudilerin uygun görüp yerleşim birimi inşa etmedikleri hiçbir yer kalmamıştır! Bu yöneticilerin yolca en iyimser olanı, Obama’ya sığınarak iki devletli çözümün uygulanması ricasında bulunanlardır. Hangi iki devletse? Birisi Filistin gaspçısı Yahudilere ait olup silahlarla donatılmış iken, diğeri Filistin halkına ait olup kolu kanadı kırılmış, sağından solundan kırılmış ve silahlarından arındırılmış bir devlettir! İşte tüm bunlar, Filistin Allahu Subhânehu’nun, Mescid-il Aksâ’yı azim el-İsrâ ve’l Mirâç hadisesiyle Mescid-il Haram’a bağlamasından bu yana Müslümanların boyunlarına bir emanet kıldığı İslâmî bir belde olduğu halde gerçekleşmektedir. Nitekim bu emanet, Ömer döneminde Müslümanların Filistin’i fethetmelerine kadar Müslümanların boyunlarında bir emanet olarak kalmış, o tarihten bu yana İslâm’ın Filistin üzerindeki otoritesini tekit eden ve Mübarek Kudüs’te özellikle Yahudilerin oturamayacağına hükmeden Ömer Ahitnamesi gerçekleşmiştir... Keza bu emanet, tarih boyunca da devam etmiştir. Zira ne zaman bir düşman, Filistin’e cüret ederek onu işgal edip kirletse, Hilâfetin gölgesindeki büyük bir komutan onu bu düşmanın pisliğinden kurtarmıştır. Tıpkı Salahaddîn’in onu haçlılardan temizlediği gibi... Tıpkı Kutuz ve Baybars’ın onu Tatarlardan temizlediği gibi... Tıpkı Hilâfetin son günlerinde Halîfe AbdulHamid’in, Hertzl’in çetelerinin oraya yerleşmesine mani olarak onu koruduğu gibi. Ah bir Hilâfet olsaydı, olması gereken işte bu olurdu da Filistin’i gaspeden Yahudi varlığını, ona şeytanın vesveselerini dahi unutturacak darbelerle yok ederdi de Filistin’i bir bütün olarak İslâm diyarına döndürürdü.

İşte bu, Filistin açısından. Ne var ki Hilâfetten sonra Müslümanların beldelerine yönelik saldırılar, Filistin’in de ötesine geçerek diğeri İslâm diyarlarına dayanmıştır. İşte Keşmiri, Hindular işgal ettiler orada masum kanlar akıtmaktalar ve vahşî cürümler işlemekteler. İşte Kıbrıs, “Türkiye’nin” ana topraklarından koparılmış ve genelinde kâfir Yunanın uzun elleri vardır. İşte Doğu Timur, “Endonezya’nın” ana topraklarından koparılmıştır. İşte Çeçenistanı ve Anguşyasıyla

Kafkasya'yı, Ruslar işgal ettiler orada kanlar akıtmaktalar.... Sonra işte Amerika, Irak ve Afganistan'ı işgal etmiş ve bunların da ötesine geçerek Pakistan'a saldırmıştır... İşte... İşte... İşte...

Daha sonra işgal durumu, ırzların çiğnenmesi boyutuna dayanmıştır. Nitekim Hindu askerlerinin Keşmir'de işlediği tecavüzler hakkında işittiklerimiz bizlere hiç de uzak olmadığı gibi Bosna'da yaşanan tecavüzler halen zihinlerden silinmemiştir. Hatta oradaki Müslüman bir kadın, Müslümanlara içerisinde şu ifadelerin geçtiği bir mektup göndermiştir: "Bu Sırp mücrimlerden hakkımızı ve onlardan bizlerin intikamını almanız, onlara Müslümanın izzetini ve ırzının intikamının nasıl alındığını göstermeniz için Allah adına sizlere yalvarıp yakarıyorum!" Bu mektubu okumalarına ve onu işitmelerine rağmen Müslümanların yöneticileri; sağırdılar, kördürler, dilsizdiler ve onlar akletmezler de.

Kâfirler bununla da yetinmediler. Bilakis bunun da ötesine geçerek İslâm'a ve İslâm'ın Rasûlü [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'e dil uzattılar. Zira durum öyle bir boyuta dayandı ki Danimarka gibi bir ülke bile İslâm'ın Rasûlü ile istihza ve alay etme cüretinde bulunduğu halde Müslümanların yöneticileri arasında seferberlik ilan edecek, hatta onların arasında bir büyükelçiye kovacak bir yönetici dahi göremedik. Bunlar bir yana, onların lisan-ı kavilleri olmasa da lisan-ı halleri, istihza eden kâfilere şöyle diyordu:

"Biz sizinle beraberiz, biz onlarla (mü'minlerle) sadece istihza ediyoruz, derler." [el-Bakara 14]

Zira İslâm'a ve İslâm'ın Rasûlü'ne hakaret ettiği halde bu Roma Papası, beldelerimizde Müslümanların yöneticileri tarafından büyük bir memnuniyetle karşılanmış ve bu ajan yöneticilerden biri, Papa'dan bir özür dilemesi talebinde bulunmaya dahi cüret edememiştir. Müslümanların bugünkü hali işte budur ve bu zikrettiğimiz şeyler, Hilâfetin yıkılmasından bu yana geçen seksen küsur yıldan beri Müslümanların içerisinde yaşadığı zillet ve aşağılanma sahnelerinden sadece buz dağının görünen kısmıdır.

İşte Hilâfet döneminde böyle idik ve Hilâfetin yok olmasından sonra bu hale geldik. O halde tüm bunlar, azim bir farz olmasının yanı sıra her türlü izzettin kaynağı olan Hilâfetin geri getirilmesi için çalışmaya başlamamıza yönelik bir çağrı değil midir?

O halde aydınlar; bunu tefekkür edip sözlerin özü olan: [**"İmâm (Halîfe) ancak bir kalkandır, onun arkasında savaşırlar ve onunla korunulur."** hadisini tedebbür etmezler mi?

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Hizb-ut Tahrir, Hilâfet'in Müslümanlar için hayati bir mesele olup onun ikamesinin farzların tacı olduğunu idrak etmiştir. Bu nedenle yarım asırdır Hilâfetin ikamesi için çalışmış ve halen de çalışmaktadır ki bu sırada onun şebâbı, eziyetlere, hapslere ve bazı İslâmî beldelerde kimilerinin şehit olmasına yol açan işkencelere maruz kalmıştır. Buna rağmen Allah'ın izniyle sadık ve muhlis bir şekilde Allah'a ve Rasûlüne iman ederek, yalnızca Allah Te'alâ'ya tevekkül edip sabrederek, O'ndan yardım isteyerek, güzel vaadine ve nusretine güvenerek, sıkıntılar ne kadar artarsa artsın, güvenlik ne kadar azalırsa azalsın, yollar ne kadar tıkanıp zorlaşırsa zorlaşsın, zaman ne kadar uzarsa uzasın, küfür ve şer güçleri ne kadar azarsa azsın tüm bunların bela ve iman imtihan edilmesi kabilinden olduğuna, küfür güçlerinin, tuzaklarının ve kuruntularının zail olup boşa çıkacağına iman ederek Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından korkmaksızın hak üzere sebat etmiştir. Nitekim Allah Te'alâ şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz ki kâfirlik edenler mallarını Allah yolundan alıkoymak için harcıyorlar, daha da harcayacaklardır. Sonra bu onlar için hasret (yürek acısı) olacak ve sonra mağlup olacaklardır. Kâfirlikte ısrâr edenler ise Cehennem'e toplanacaklardır." [el-Enfâl 36]

Ve şöyle buyurmuştur:

“Allah,

mü'minleri bulunduğunuz durumda bırakacak değildir; sonunda habisi tayipten ayıracaktır. Bununla beraber Allah, size gaybı da bildirecek değildir.” [Âl-i İmrân 179]

Doğrusu her ne kadar Hizb, henüz Ümmeti istenilen gayeye ulaştıramamış olsa da Ümmet içerisinde meydana gelen değişim oldukça büyüktür. Nitekim İslâmî uyanış olarak isimlendirilen bu durumun ulaştığı nokta ve bunun da küresel siyasî think-tank kuruluşlarını bu İslâmî devin hayat sahasına dönmesine karşı tehlike çanlarını çalmaya sevk etmesi, kesinlikle bu hedefin gerçekleşmesi için adımları hızlandırmaya çağırmakta ve buna sevk etmektedir.

Artık bugün Ümmetin geneli, İslâm'ın sadece ruhî bir akîdeden, hükümlerden, ibadetlerden ve ahlaktan ibaret olmadığının farkına varmıştır. Bilakis İslâm'ın, kendisinden tüm işleri güden hayat hükümlerine ilişkin kapsamlı bir nizamın kaynaklandığı bir akîde olduğunu idrak eder hale gelmiştir. Zira İslâm, kendisinden bir devletin, yönetim nizamının ve hükümlerinin kaynaklandığı bir dindir.

Bugün Ümmet, dini hayattan ayırma fikrini kaldırıp atmış, hayatın şer'an İslâm ile siyaset edilmesinin, yasamanın insana değil de Allah'a ait olmasının gerekliliğini, izzetin ve üstünlüğün ancak İslâm'ın yönetime dönmesiyle mümkün olacağını idrak etmiştir. Keza artık Batıyla, demokrasisiyle ve hürriyetleriyle büyülenmenin, açık bir saptırma ve korkunç bir yalan olduğu ifşa olmuş, vatancılık ve milliyetçilik çağrıları bilfiil iflas etmiştir.

Keza bugün İslâmî âlemin tamamındaki Müslümanların yöneticilerinin durumu, genel olarak Müslümanlar, özelde ise âlimler için açığa çıkmıştır ki onlar, ne Allah'ın indirdikleriyle hükmetmekte, ne de Allah yolunda cihat etmektedirler. Aksine onlar, Allah'ı, Rasûlü'nü ve mü'minleri dost edinmek yerine Allah'ın düşmanlarını dost edinmektedirler. Dolayısıyla Rasulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in şu kavli onlar hakkında tecelli etmiştir:

“İnsanlara öyle aldatıcı yıllar gelecek ki o zaman yalancılar doğrulanacak, doğru sözlüler de yalanlanacaklardır. O zaman hâinlere güvenilecek, güvenilir olanlar da ihânetle suçlanacaklardır. İşte o zaman Ruveybida konuşacaktır.” Dediler ki: *“Ruveybida da nedir?”* Buyurdu ki: *“Kamunun işleri hakkında (söz sahibi olan) aşâğılık adamdır!”* [İbn-u Mâce ve Ahmed, Ebi Hureyra yoluyla tahrîc etti, lafız İbn-u Mâce'ye aittir]

Ayrıca Ümmet, şunun da farkına varmıştır ki karşısına âlim kılığıyla ve saptırıcı fetvalarla çıkan kimseler içerisinde yöneticilerin imajını düzeltmeye ve onların açıklarını kapatmaya çalışanların ilmin ve fetvanın mercisi değil, onları birer saltanat âlimleridir.

Artık Hilâfete, İslâm'ın yeniden başlatılmasına, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeye ve sömürgeci kâfirlerin Müslümanların beldelerindeki her türlü hegemonyosu ile etkisinin yok edilmesine yönelik çağrı, dünyanın dört bir yanında giderek yükselmekte ve yayılmaktadır. Muhakkak ki iman silahı dışında her silahtan arınmış ve Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in çizgisi ve metodu üzerinde sebat ederek ilerleyen Hizb -Hizb-ut Tahrir-, İslâm'ın sultanının ikame edilmesine ve Allah'ın kelimesinin yüceltilmesine gönül vermiş olanların göğüslerini ferahlatacak, insan kılığındaki şeytanlar ile cinleri takatsiz bırakarak hayatlarını zindana çevirecek şekilde ilerlemekte ve büyümektedir.

Şunu da hatırlamamız ve hatırlatmamız kaçınılmazdır ki küresel ve yerel çapta medyanın büyük bir ağırlığı, küfrün efendilerinin ve zebanilerinin elindedir. Dolayısıyla çarpıtma, saptırma, dezenformasyon, sansür, yanıltma, ümitsizlik ve korkutma olmak üzere İslâm'a ve hayatın tüm alanlarına dönmesine karşı koyma hususunda acımasız ve aşâğılık bir savaş içerisine girmiştir.

Şüphesiz dünyanın dört bir yanında Hilâfetin ikamesi için çalışanlar arasında işbirliği ve çalışma içerisine girilerek bu medyaya karşı koymak ve onu hezimete uğratmak için bu hususun idrak edilmesi oldukça önemlidir. Bu yönde yapılacak çalışma, işbirliği ve çabaların arttırılması, en önemli vecibelerdendir. Bir de bunda şer'î rolleri gereği âlimler yer aldığı zaman, küfrün elebaşları ile zebanilerinin medyasının, gücü aşılır ve hedefleri boşa çıkarılır.

Amerika'dan tutun İngiltere, Fransa, Rusya, dahası diğer Avrupa ülkelerinin yanı sıra Çine kadar küfrün tamamı, medya çarpıtmasında ve sansüründe doruk bir boyuta ulaşmış ve İslâmî âlemdeki mevcut medya sistemi ve diğer birimleri bu hususta pek de ondan geri kalmamıştır.

Dünyadaki en önemli planlama ve araştırma merkezleri, think-tank kuruluşları ve bu merkezlerden beslenen hükümetler, bu çatışmada kılıçlarını ve süngülerini çekerek Hilâfet Devleti'nin döneceği korkusu ve endişesi içerisinde, onun yayılmasına ve etkisine karşı koymak amacıyla Hilâfetin dönmesi fikrine karşı harekete geçmişlerdir. Nitekim İslâm düşmanlarının Hilâfete yönelik tutumları, bu asrın başından bu yana daha da belirgin bir hale gelmiştir. Zira Müslümanların Hilâfetin ikamesine yönelik güçlü teveccühünü ve zamanının yaklaştığını hissedince İslâm düşmanları daha Hilâfet kurulmadan korkuya kapılmaya ve ona karşı uyarılarda bulunmaya başlamışlardır ki bu tutumlardan bazıları şunlardır:

Eski Amerikan Başkanı, 05.09.2006'da Hilâfet için çalışanlar hakkında şöyle demiştir: "Onlar, herkesin bu iğrenç ideoloji yoluyla idare edileceği ve Hilâfet Nizamı'nın mevcut İslami topraklarının hepsini kapsayacağı seçkin devletleri olan İslâmî Hilâfeti kurmanın peşindedirler."

Eski İngiltere Başbakanı Tony Blair ise, 16.07.2005'te şöyle demiştir: "Bizler, "İsrail Devleti'ni" yok etmeye, Batıyı İslâmî âlemden çıkarmaya ve İslâmî Ümmet'in tamamı için Hilâfeti kurmak yoluyla İslâmî âlemde şeriat ile hükmedecek tek bir İslâmî Devleti kurmaya çalışan her hareketin karşısındayız."

Yine Türkiye menşeli "Milliyet" Gazetesi, 13.12.2005'te, New York Times gazetesinden şu alıntıyı yapmıştır: "Bush yönetimi yetkililerinin ağzına 'Hilafet' sözü sakız oldu. Bush yönetimi, 7. yüzyılda Ortadoğu'dan Güney Asya, Kuzey Afrika'dan İspanya'ya uzanan İslam İmparatorluğu'nu kastederek Hilâfet tanımını kullanmaktadır."

Yine Amerikalı yorumcu "Karl Vick", 14.01.2006'da, Washington Post Gazetesi'nde şu ifadelerin geçtiği uzun bir rapor yazmıştır: "Amerikan Başkanı George Bush'un saldırdığı İslâmî Hilâfet'in yeniden ihya edilmesi, Müslümanların çoğunluğu arasında dolaşmaktadır." Ve şöyle demiştir: "Dünya çapında pek çok ülkede faaliyet gösteren Hizb-ut Tahrir, hedefinin Hilâfeti geçmişteki dönemine döndürmek olduğunu açıklamaktadır."

Bunların yanı sıra eski Rus Devlet Başkanı olan şu anki Rusya Başbakanı Viladimir Putin'in, İslâmî Hilâfet'e ve tehlikesine karşı uyarın açıklamaları ile Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'nin, 27.08.2008'de yaptığı ilk konuşmasındaki Hilâfete karşı uyarın ve onun Endonezya'dan Nijerya'ya uzanan bir proje olduğu açıklamaları gibi Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nda bir çok görevde bulunan Zalmay Halil Zad da aynı tarihte, yani 27.08.2008'de, Avusturya menşeli De Haider Dergisi'ne şu açıklamada bulunmuştur: "Kimileri, Nebî Muhammed'in zamanı olan miladî altıncı ve yedinci asırlara dönmek istiyor." Tüm bunların yanı sıra Hilafete, Hilâfet Projesine ve Hizb-ut Tahrir'e karşı uyarıda bulunan pek çok küfür ülkesinde birçok siyasî yetkili, pek çok Batılı düşünür, düşünce ve araştırma enstitüleri tarafından yayınlanan araştırmalar ve tavsiyeler vardır ki Nixon Center, Rant, Heritage, Carnaige, Hutson ve benzerleri bu enstitülerden ve kuruluşlardan bazılarıdır.

İşte bu ve benzeri açıklamaların tamamı, açık bir şekilde İslâm ile küfür arasında çetin ve keskin bir çatışmanın varlığını göstermektedir. Zira çoğun az bir kısmı olan bu açıklamalar ve araştırmalar ile terörizm adı altında İslâm'a karşı açılan savaş, İslâm'a ve mukaddesatlarına hakaret ederek kustukları zehirler, Müslümanların beldelerinin işgal edilmesine yönelik Batılı paktlar ve ittifaklar tarafından atılan imdat çılgınlıkları ve sözde terörizm ile aşırıcılığa karşı konulması; işte tüm bunlar, İslâmî Hilâfet devinin ve gücünün dönmesine karşı duyulan korku ve endişe kabilinden öte bir şey değildir. Doğrusu Arap ve İslâmî âlemdeki medya organları üzerindeki en bariz ahmaklık, düşüklük, ajanlık ve saptırma alametlerinden biri Batılı medyaya ve teveccühlerine kılıf olmaları ve bu hususta ona eşlik etmeleridir.

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler ve Kerîm Kardeşler!

SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

“Din, nasihattir. Dedik ki: Kim için?

Dedi ki: Allah için, Kitâb'ı için, Rasûlü için, Müslümanların imâmları ve onların hepsi içindir.”

[Müslüm, Temîm ed-Dâri kanalıyla tahrîç etti]

Ve şöyle buyurmuştur:

“Sizden biriniz, kendi nefsi için sevdiğini kardeşi için de

sevmedikçe iman etmiş olmaz.” [el-Buhârî, Enes kanalıyla tahrîç etti]

İşte bu iki hadisten hareket ederek nasihat etmek, sizlerin ve bizlerin hayrını istemek üzere konuşmamızın sonunda sizlere sesleniyor ve diyoruz ki:

Şu anda İslâmî Ümmet için hayatî mesele, içeride Allah'ın şeriatını tatbik edecek ve zulumâtta nûra çıkarmak amacıyla İslâmî risâleti dünyaya taşıyacak tek bir Halîfenin râyesi ve tek bir devlet altında Müslümanları birleştirecek olan Hilâfetin ikame edilmesidir. Uğrunda ölümü ve hayatı göze almaya müstahak olan hayatî mesele işte budur.

Ümmetler, ancak hayat hakkındaki akîdeleri ve fikirleriyle birbirlerine temayüz ederler. Zira onların şeriatlarını, kanunlarını, yaşam tarzlarını ve hayattaki gayelerini belirleyen onların akîdeleri ile hayat hakkındaki fikirleridir. Bu fikirlerin bir ümmette cisimleşmesi ise ancak fakihleriyle, aydınlarıyla, düşünürleriyle ve kadılarıyla mümkündür. Dolayısıyla İslâmî Ümmet, öncelikle bunu fakihlerinde ve içerisindeki gerçek âlimlerde cesetleştirmelidir. Zira onlar ki Ümmetin müchtehitleridir, aydınlarıdır. Onlar ki Allah'ın şeriat kıldığı hükümler ve nizamlarda âlim olan kimselerdir. Onlar ki yaşam tarzını ve hayatın gayesini belirleyen İslâm'da âlim olan kimselerdir. Onlar ki Hâtem-ul Enbiyâ Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in haklarında şöyle buyurduğu âlimlerdir:

“Âlimler

Enbiyâ'nın vârisleridir. Enbiyâ ne bir dinar ne de bir dirhem mirâs bırakırlar. Onlar ancak ilim mîras bırakırlar. Öyleyse her kim onu alırsa, bereketli bir nasîp almış olur.” [Ebû Dâvud, Tirmizî, İbn-u Mâce ve İbn-u Habbân Sahîh'inde rivayet ettiler]

Evet, âlimler, Nebî [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in varisidirler. Dolayısıyla onlar, Ümmete helal ve haramı, hasen ve kabîhi, hayır ve şerri açığa çıkaran ve açıklayan kimselerdir. Buna göre âlimlerin Ümmet içerisindeki konumu, yöneticilerden daha üstün ve daha celildir. Zira yöneticiler, fesada uğradıklarında onlara karşı koyan âlimler dışında herkes fesada uğrar. Ancak âlimler fesada uğradıklarında ise hem yöneticiler hem de Ümmet fesada uğrar. Nitekim geçmiş ümmetler, ancak âlimlerinin fesada uğramaları ve dinlerini tahrif etmeleriyle fesada uğramamışlar mıdır?

Keza Allahu Te'âlâ şöyle buyurmuştur:

“De ki; hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” [ez-Zümer 9]

Ve şöyle buyurmuştur:

“Allah, içinizden iman edenleri ve

kendilerine ilim verilenleri derecelerle yükseltir. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.” [Mücâdele 11]

Bundan dolayı Ümmet içerisindeki âlimlere büyük bir rol düşmekte, onlar diğer insanlardan daha büyük ve daha azîm bir sorumluluğa sahiptirler. Zira Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in [

] *“Onlar Nebîlerin varisleridirler”* kavli, her ne kadar haber siygasıyla gelmiş olsa da teklife-sorumluluğa delalet eder. O halde bu teklifi yüklenmeye muttakî ve muhlis olan âlimlerden daha evla olan kim vardır?! O halde bizimle birlikte Hilâfetin ikame edilmesi için ciddiyet içerisinde sıkı bir çalışmaya koşunuz ve bu azîm işte bizlere ortak olunuz ey kerîm kardeşler! Zira o, dünyada Ümmetin izzetine ve şerefine, âhirette ise Firdevs-il Âlâ'ya, bunların da ötesinde Allah'ın rızasına giden yoldur. İşte büyük kurtuluş budur, mü'minleri müjdele.

Kaldı ki bizler, Allah'ın izniyle bu işin gerçekleşeceği noktasında mutmainiz. Nitekim dünyanın dört bir tarafındaki çatışma vakaları ve Ümmetin çeşitli bölgelerindeki giderek yükselen uyanıklık bunu göstermektedir. Bunların yanı sıra bunun için çalışan mü'minleri iktidar kılınacağına, Râşidî Hilâfet'in geri geleceğine ve dünyanın zulmü ile karanlıklarının İslâm'ın adaleti ve nûru ile

giderileceğine delalet eden Kur'ân ve Sünnet nassları da bunu müjdelemektedir. Nitekim Allahu Te'alâ şöyle buyurmuştur:

“Allah,

sizlerden îmân edip sâlih amel işleyenleri, kendilerinden öncekileri yeryüzünde Halîfe kıldığı gibi onları da yeryüzünde Halîfe kılacağını, onlar için seçtiği dinlerini yeryüzünde hâkim kılacağını, bu korkularını güvene çevireceğini vaâdetti. Zira onlar yalnız Bana kulluk ederler ve hiçbir şeyi Bana ortak koşmazlar. Her kim de bundan sonra inkâr ederse işte onlar fâsıkların ta kendileridir.” [en-Nûr 55]

Ve şöyle buyurmuştur:

“O, dînini bütün dînlere hâkim

kılmak için Rasûlünü hidâyet ve hak dîn ile gönderendir, velev müşrikler kerih görseler de!” [et-Tevbe 33]

Daha önce İslâm, pek çok dine galip gelmiştir. Ancak o, henüz dünya nüfusunun en büyük kısmının din edindiği Batılı hadarata [Liberal Demokrasiye] galip gelememiştir. İşte bu âyetler, İslâm'ın ona da galip geleceğini açık bir şekilde teyit etmektedir. Ayrıca buna ilişkin pek çok hadis de vardır ki bunlardan bazıları şunlardır:

“Muhakkak ki Allah,

dünyayı benim için dürdü ve onun doğusunu ve batısını gördüm. Ve ümmetimin mülkü gördüğüm yerlere kadar ulaşacaktır.” [Müslim rivayet etti]

“Bu iş (İslâm'ın hâkimiyeti), gecenin ve gündüzün ulaştığı her yere mutlaka ulaşacaktır. Allah, bu dînin girmediği ne kerpiçten bir ev, ne de kıldan bir çadır bırakmayacaktır ki bu dîn, azîzi azîz, zelîli zelîl etsin. Allah'ın İslâm'ı azîz kıldığı bir izzet ile ve Allah'ın Küfrü zelîl kıldığı bir zillet ile!” [İbn-u Habbân ve diğerleri rivayet etti]

Ahmed'in Huzeyfe İbn-ul Yemân kanalıyla tahric ettiği Sahîh Hadis'te Salavâtullahi ve Selâmihi Aleyhi şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın

olmasını dilediği kadar aranızda Nübüvvet olacak, sonra kaldırmayı dilediğinde Allah onu kaldıracaktır. Sonra Nübüvvet Minhâcî üzere [Râşidî] Hilâfet olacaktır. Böylece Allah'ın olmasını dilediği kadar olacak, sonra kaldırmayı dilediğinde onu da kaldıracaktır. Sonra Isırcı Meliklik olacaktır. Böylece Allah'ın olmasını dilediği kadar olacak, sonra kaldırmayı dilediğinde Allah onu da kaldıracaktır. Sonra Zorba Diktatörlük olacaktır. Böylece Allah'ın olmasını dilediği kadar olacak, sonra kaldırmayı dilediğinde onu da kaldıracaktır. Sonra (yeniden) Nübüvvet Minhâcî üzere [Râşidî] Hilâfet olacaktır." Sonra sükut etti..

İslâm'ı ve ehlini izzetlendirecek, küfrü, nifakı ve ehlini de zelil kılacak olan Nübüvvet Minhâcî Üzere Râşidî Hilâfeti bizlere nasip et ey Allahım! Bizleri onun içerisinde dinine davet edenlerden, Senin yoluna öncülük edenlerden, hayra davet edenlerden, ma'rufu emredip münkerden nehyedenlerden kıl ey Allahım! Ve Sallallahu alâ Seyyidînâ Muhammed ve alâ Âlihi ve Sahâbe-tihi Ecmaîn.

ve'Selâmu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakâtuh,

H. 28 Recep 1430

M. 21 Temmuz 2009